
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Sợ Hãi

<blockquote>Kalama tri ân bạn vuihtv ghi chép.</blockquote>

[10/05/2022 - 12:38 - vuihtv]

Hôm nay chúng ta học tiếp bài kinh chắc cũng thứ 10 rồi, Kinh Sợ Hãi. Bài kinh này nếu liếc mắt qua không có gì phải giải thích hết, ai cũng nghĩ mình hiểu hết. Thí dụ, niềm tin là gì? Giới là gì? Ai cũng biết hết. Vấn đề nó nằm chỗ: Tại sao thiếu 5 cái này mình sẽ sống trong sợ hãi?

Có 5 cái này (niềm tin, giới hạnh,...) thì mình sẽ sống không sợ hãi, yên tâm, vững bụng, trong chuyện sinh và tử. Tại sao vậy? Chứ từng điều ai nghe cũng hiểu hết.

I. NIỀM TIN

Chúng ta phải mất rất nhiều thời gian để nói về niềm tin trong Phật pháp.

Tùy khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp, môi trường sống mà chúng ta có những đường hướng suy tư, thao thức không giống nhau. Từ đó, nhu cầu về tâm lý cũng không giống nhau. Có nhiều người họ thấy rằng chuyện tôi tin hay không tin chuyện gì đó trong tôn giáo không quan trọng. Có biết bao nhiêu người trên trái đất không tin Chúa không tin Phật, không tin thần tượng nào hết cũng có sao đâu? Họ cũng sống tới già, cũng chết như bao nhiêu người. Kể có niềm tin nơi chỗ nào đó, nơi Chúa, nơi Phật cũng già cũng chết như mọi người.

Như vậy vấn đề nằm ở đâu?

Vấn đề nó nằm chỗ này nè.

Tôi không kêu gọi sự mù quáng, cuồng tín. Nhưng có chuyện này tôi tin. Tôi nói điều tôi hiểu và tôi tin. Cái bậy bạ nhất là nói ra điều chính mình không hiểu và chính mình không tin đối với tôi là tội ác. Rao giảng tuyên truyền một điều mà bản thân mình không hiểu hoặc chính mình không tin đối với tôi là tội ác. Rao giảng, tuyên truyền một điều mà bản thân mình không hiểu bản thân mình không tin mà muốn người khác hiểu muốn người khác tin thì đó là tội ác, bởi vì cái đó là mê hoặc quần chúng, ru ngủ quần chúng, nhồi sọ quần chúng, chứ trong tinh thần hoàng pháp, trong tinh thần đạo đức căn bản của một con người mình không nên nói điều chính mình không rõ và không tin.

Chuyện đầu tiên, Tại sao chúng ta cần đến niềm tin. Bởi vì như thế này. Tôi đồng ý, các vị có thể không tin Chúa không tin Phật các vị vẫn sống được. Đúng. Và không tin Chúa không tin Phật các vị vẫn có thể sống thiện được. Đúng. Nhưng phải nói rõ, nếu không tin Chúa, không tin Phật thì cái thiện của mình nó dễ bị máy móc, nó rất dễ bị thử thách. Thử thách bởi cái gì? Thử thách bởi đe dọa, cám dỗ nào đó, thì lúc bấy giờ cái thiện của chúng ta sẽ bị nghiền đổ. Ai cũng có cái nhược hết. Ai cũng có cái nhược điểm hết.

Ai cũng có cái mình thích và cái mình ghét hết. Như hồi này tôi nói ,do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống (bối cảnh sinh trưởng, bối cảnh sinh sống) do 3 cái đó ta có thích, ghét

khác nhau. Chính cái thích, ghét đó là nhược của mình. Nếu mình có một niềm tin. Niềm tin đây không phải đơn giản là tin có Phật. Không phải.

Tin ở đây là Chánh Tín = Tin là tìm hiểu Tại sao mình tin Phật? Phật là người thế nào? Phật đã dạy cái gì? Vì đâu mình tin Phật?

Cũng như Chúa là người thế nào? Chúa dạy cái gì? Vì đâu mình tin Chúa? Thí dụ vậy.

Ít ra mình phải nhận một chuyện, đầu chúng ta là tiến sĩ, bác sĩ đi nữa, thì khả năng nhận thức của chúng ta rất giới hạn về nhiều mặt lắm, đặc biệt là cái gì nó thuộc về tâm linh, tinh thần. Chúng ta rất dễ bị bỡ ngỡ.

Bởi vì một ông bác sĩ, chẳng hạn ông học chuyên ngành gì đó, ngành nhi khoa, ông học về máu, ông học về xương, ông học về da, bệnh phụ nữ, bệnh trẻ con,... thì ông chuyên cái ngành đó, ngoài ra ông mù tịt. Tôi phải nói như vậy. Mặc dù, tốt nghiệp đại học thì người ta có khả năng tham khảo tốt hơn người chưa xong đại học. Mình phải nhìn nhận cái đó. Thí dụ, ông bác sĩ, bà dược sĩ mà họ muốn nghiên cứu cái gì đó thì nó tốt hơn là người chưa học xong đại học. Mình phải nhìn nhận cái đó.

Tuy nhiên, chỉ chừng đó kiến thức chuyên môn chưa đủ, mà chúng ta cần có những thao thức: Tôi là ai? Ở đâu tôi tới? Tôi là cái gì trong cuộc đời này? Tôi sẽ đi về đâu? Trong cuộc sống trước mắt, tôi cần phải làm gì? Với những thao thức đó, tôi nghĩ rằng một kiến thức chuyên môn mà chúng ta có được từ trường đại học nào đó nó không đủ, mà chúng ta cần tìm đến lời giải đáp từ các nhà tư tưởng, các triết gia, đặc biệt là tôn giáo.

Tôn giáo theo đa phần mọi người định nghĩa nó bệnh hoạn, tật nguyên lắm: Tôn giáo là cúng bái, là nhắm mắt tin tưởng, cắm đầu thờ phượng thần tượng nào đó. Nếu hiểu vậy thì rất là tật nguyên.

Mà chữ “tôn giáo” nếu có người hỏi tôi, tôi sẽ định nghĩa: Tôn giáo là một cái đề nghị, mình tìm đến lắng nghe một thần tượng nào đó. Chữ “Thần tượng” cũng phải định nghĩa lại nữa. Thần tượng là đối tượng mà tạm thời trong lúc đó mình tìm để tâm tới thì tôi gọi đó là thần tượng. Chứ không lẽ tôi xài chữ “đối tượng” thì nghe mềm quá. Đúng là đối tượng đó. Tôn giáo theo tôi định nghĩa là như vậy.

Có nghĩa là Khả năng lắng nghe một người nào đó đầu bản thân người đó không tự nhận mình là giáo chủ thì tôi gọi đó là tín ngưỡng, tôn giáo, theo định nghĩa của tôi. Thí dụ, ông Osho, hoặc ông Krisnamurti (Ấn Độ) hoặc hòa thượng Nhất Hạnh, hoặc Thanh Hải Vô Thượng Sư, thì tin tưởng mấy vị đó, đối với tôi cũng là tôn giáo. Tức là mình biết tìm đến, lắng nghe một nhân vật, đối tượng nào đó. Đương nhiên, mình không thích mình bỏ đi thì không nói gì. Nhưng có điểm chấp nhận được, thì ngay điểm mình chấp nhận được gọi là niềm tin. Mình chấp nhận một cách có lý tính, một cách có lý trí.

Tại sao tôi nghe bà Thanh Hải? Tại sao tôi nghe hòa thượng Nhất Hạnh? Tại sao tôi nghe hòa thượng Thanh Từ? Và cuối cùng, Tại sao tôi lại nghe lời Phật, tôi chấp nhận Kinh Phật? Tại sao vậy? Là vì tôi hiểu được cái gì đó và tôi tin theo. Tùy vào cái mức độ sâu cạn rộng hẹp mà mức độ chấp nhận của mình đối với người đó được bao nhiêu. Thì sự chấp nhận đó được gọi là niềm tin. Chứ đừng có, người Phật tử không nên nghĩ rằng, mình có pháp danh, mình có tên Pali, mình có sư phụ rõ ràng, mình có địa chỉ chùa miếu nào đó thường xuyên lui tới, học hỏi nghe pháp cúng dường thì như vậy mình là Phật tử. Thì không.

Tôi xin nhắc lại lần nữa. Niềm tin ở đây, thông qua sự hiểu biết thì cái đó mới gọi là niềm tin mà đức Phật nói tới.

Niềm tin được đặt trên cơ sở trí tuệ. Và ở đây, chắc chắn thế nào cũng có người thắc mắc “Kinh nào, Kinh nào nói?” Khỏi kinh nào hết, tôi nói ra các vị dễ khùng lắm, cho nên tôi nói kiểu đơn giản đi. Các vị hỏi: Kinh nào nói? Kinh nào nói Niềm tin đức Phật nói là phải có trí tuệ?

Nếu các vị thắc mắc tôi xin hỏi lại một câu: Theo ý các vị, Một người như đức Phật có muốn người ta tin Ngài bằng một cái đầu rỗng tuếch không? Không! Và một người như đức Phật có muốn đệ tử chỉ biết tin suông, chỉ biết cắm đầu mù quáng, cuồng tín không? Không!

Nếu các vị vẫn nghĩ “có thể” như vậy thì tôi đề nghị các vị hãy lập tức lìa bỏ đức Phật. Bởi vì đức Phật không phải là người như vậy. Chắc chắn. Đức Phật không muốn đệ tử Ngài có niềm tin tách rời trí tuệ. Chuyện đó không có.

Dầu tôi có phải chết đi và tái sinh nghìn kiếp thì tôi vẫn phải nói câu đó. Tôi không tin. Tôi không tin đức Phật là vị Đạo Sư kiêu đó. Tôi không tin. Tôi không tin.

Niềm tin Ngài kêu gọi ở mình là sự chấp nhận ai đó, chấp nhận một học thuyết, chấp nhận một sự thật, chấp nhận một vấn đề, chấp nhận một cá nhân, chấp nhận một đoàn thể mà dính kèm, gắn liền với trí tuệ chứ đức Phật không muốn tin Ngài kiêu vô trí, tin kiêu mù quáng, cuồng tín thì tôi không tin. Tôi không tin đức Phật Ngài muốn như vậy.

Mặc dù có rất nhiều kinh điển giải thích rất rõ niềm tin là gì. Nhưng mà thôi. Nói nhiều các vị không có đọc đâu. Tôi đang giảng cho đại chúng, tôi chỉ gợi ý, niềm tin ở đây là mình có cái chỗ nào đó để mình chấp nhận. Mà chưa đủ đâu, phải thêm chữ “Sống thiện” nữa.

Niềm tin vào cái thiện, niềm tin vào lẽ nhân quả ở đời. Tin sao ta?

1- Tin rằng mọi sự ở đời đều có nguyên do, nguyên có không có gì tự nhiên mà có. Trên đời cũng không phải sản phẩm do một đấng chí tôn nào đó tạo ra, mà tất cả vận hành do các duyên thích hợp mà có. Nhớ nha. Chứ nếu mình tin có đấng chí tôn nào đó, thì nghe cũng hay hay đó nó gọn có gì mình đổ hết cho ông, nhưng mình ngồi mình nghĩ lại coi.

Cái này kinh nói chứ không phải tôi nói. Đức Phật Ngài dạy “Này các tỳ-kheo, nếu có một vị sáng tạo ra muôn loài, vũ trụ và chúng sinh thì ta nói rằng đó là một con người rất là tàn nhẫn, rất là tàn nhẫn vì đã tạo ra một thế giới, nước mắt nhiều hơn nụ cười, vui ít buồn nhiều, sướng ít khổ nhiều”. Trong kinh nói như vậy.

“Này các tỳ-kheo, nếu có một vị sáng tạo muôn loài thì ta nói đó là một con người rất là tàn nhẫn, rất là tàn nhẫn” chứ đừng có đem ba cái thần học giải thích: Mình là sản phẩm của Chúa, chúa thử thách, nếu Chúa có khả năng tạo hết muôn loài thì tôi nói thiệt, Tại sao ngay từ đầu, với khả năng sáng tạo đó, tại sao Chúa cần phải thử? Cần phải sáng tạo rồi sản phẩm có lỗi? Tôi không tin. Nếu thật sự mình tin Chúa toàn năng thì tại sao Chúa phải làm hàng hóa có lỗi nhiều quá. Không được. Mình đem não trạng của mình mình giải thích như vậy thì rất là gương, nha.

Cho nên, các vị hỏi tôi, tin là tin cái gì? Tin cái gì hợp lý.

Tin lý nhân quả. Tin mọi thứ ở đời do duyên mà có, không phải ngẫu nhiên mà cũng không phải do ai tạo ra mà nó là do các duyên thích hợp. Chúng ta sẽ có một ngày chúng ta bàn nhiều về chữ Duyên này, không phải một ngày, khi nào đụng tới bài kinh này tôi sẽ nói. Bài kinh sau, tới chỗ này.

1- Mình tin mọi thứ ở đời do duyên mà có, không phải ngẫu nhiên, không phải do ai tạo ra.

2- Tin tất cả khổ lạc, sướng khổ trên đời đều do duyên mà có. Và chắc chắn rằng, muốn có hạnh phúc chỉ có duyên lành, duyên thiện. Còn đau khổ chắc chắn là do duyên ác. Tưởng tượng coi. Không thể nào cái ác mà nó tạo ra niềm vui mà không thể nào cái thiện nó dẫn đến cái khổ là chuyện đó là không có.

Cho nên, cái tin đầu tiên là tin chữ Duyên. Tin thứ 2 là tin báo ứng. Tức là thiện thì dẫn đến vui mà ác thì dẫn đến khổ.

3- Chúng ta tin rằng: Tất cả mọi thứ ở đời đều là vô thường, không có gì đứng yên. Không có gì đứng yên mà có thể tồn tại. Không có. Không có. Tuyệt đối không có cái gì đứng yên mà có thể tồn tại. Tất cả phải vận hành, phải thay đổi, phải xê dịch, di chuyển liên tục, phải thay hình đổi dạng, biến chất, biến tướng, biến thể để cuối cùng nó biến mất. Nhớ cái đó.

Như vậy, niềm tin:

1- Tin vào lý vô ngã: Mọi thứ do duyên mà có. ở đây không có anh tôi, không có ông này bà kia. Không có cái gì hết, tất cả chỉ là duyên thôi.

2- Tin vào báo ứng, tin vào thiện ác. Dầu chúng ta tin Phật hay không tin Phật, ít ra ta phải hiểu: Sống thiện tốt hơn sống ác. Sống ác nó bậy hơn sống thiện. Mình cứ nhớ nhiều đó.

3- Tin rằng mọi thứ ở đời là vô thường, không đứng yên.

4- Tin trên đời thực sự có những người đã hiểu rõ ráo 3 điều vừa kể: Hiểu rõ ráo rằng Mọi thứ do duyên mà có; Hiểu rõ ráo rằng Thiện ác báo ứng là có thật; Hiểu rõ ráo rằng Mọi thứ không bao giờ đứng yên, mọi thứ luôn vô thường. Điều thứ tư mình tin chắc chắn có người đó.

3 điều này nếu hiểu rõ ráo thì người đó được gọi là thánh/ Phật. Chỉ vậy thôi. Tin vào 4 điều này.

Tin vào 4 điều này cũng có nghĩa là Tin Tam Bảo.

Phật là người Giác ngộ 3 điều đó, 3 điều vừa kể. Lời dạy của con người đó là Pháp. Những người thực hành, hành trì theo lời dạy đó là Tăng.

Các vị thấy chưa? Định nghĩa Niềm tin, tôi đánh một vòng cuối cùng tôi quay trở lại, Tin là tin vậy. Cho nên, khi các vị cần thì tôi nói. Niềm tin đó chính là niềm tin Tam Bảo. Nhưng nếu các vị không thích chùa miếu thì tôi vẫn đề nghị các vị lưu ý 3 vấn đề đó. Chứ đừng nghĩ ông đang tuyên truyền, ông đang muốn tôi trở thành Phật tử vì ông đang nói tôi tin Tam Bảo. No. No. No. Các vị tùy thích. Muốn gọi tin Tam Bảo, còn không các vị nói đó là niềm tin lẽ phải ở đời, tin vào sự thật ở đời cũng được, chớ không cần Tam Bảo. Nếu các vị không thích.

Quan trọng là phải có niềm tin. Tại sao cần có?

Vì 3 cái này nó là ngọn hải đăng giúp cho các vị đi trên vùng biển tối thấy đường mà đi.

Tại sao nó quan trọng như vậy?

1/ Tại sao tin mọi thứ do duyên mà có nó quan trọng? Quan trọng chứ.

Bởi vì mình phải thấy Mình không là gì hết. We are nothing but relationship. Mình chỉ là kết quả của các mối quan hệ thôi. Thí dụ, tâm thân này phải do bao nhiêu thành tố mà có, bao nhiêu thứ tạo ra tâm thân này, bao nhiêu thành tố tâm lý tạo ra cái hồn vía tâm linh tinh thần của mình, cái hồn cái xác mình nói đây là cái hồn cái xác đây là ông A bà B thật ra nó là vô số thành tố, cấu tố, nhân tố, nguyên tố để tạo nên cái gọi là hình hài thể xác, để tạo nên cái gọi là buồn vui sướng khổ thiện ác.

Còn các vị không tin, các vị nói: Tại sao nói nghe bèo bọt. Dạ đúng, bèo bọt thiệt.

Giờ các vị đang là chủ tịch hội đồng quản trị, đang là tổng giám đốc, đang là thủ tướng đúng không? Chỉ cần vì một trục trặc nào đó, các vị nín thở trong 15 phút thì người ta thích người ta gọi xác ông thủ tướng, xác ông tổng giám đốc. Còn không người ta không thích thì người ta gọi là xác chết. Nếu người ta không thích. Người ta có thể gọi như vậy. Nhân viên nhà quản nếu thích họ có thể không cần nhắc tới tước vị đó, họ chỉ nói đây là xác chết thôi. Các vị thấy chưa? Thấy chưa?

Các vị là hoa hậu, các vị là du đang xăm mình cạo trọc, cùi đùi ghê lở, chỉ cần tắt thở một cái thì hoa hậu, diễn viên, du đang xăm mình, cùi đùi ghê lở giống nhau. Đó là phần xác.

Còn phần hồn: Thiện ác buồn vui chớp tắt chớp tắt lúc vậy lúc khác, chỉ cần hơi thở ngưng cái là coi như là tiêu hết. Phần hồn phần xác biến mất. Thấy chưa?

Mọi thứ do duyên. Dù duyên nó xuất hiện. Hết duyên nó bèn biến mất. Giờ các vị thấy chưa? Khi mình luôn luôn sống tâm niệm: Mọi thứ do duyên. Chỉ cần duyên nó đủ duyên thì mình sống, nó thiếu tí duyên là mình nằm liệt giường, thiếu thêm mớ duyên nữa thì tắt thở. Mà tắt rồi thì sao? Mất sạch! Luôn luôn nhớ như vậy.

Tại sao tin Thiện ác cần thiết? Cần chứ. Bởi vì, có nhiều người cứ tưởng rằng đâm cha chém chú lừa đảo lật lọng, lừa thầy phản bạn có tiền sống là ok. Họ cứ tưởng vậy. Họ quên một chuyện. Có bạc tỉ trong tay, đêm nghe chó sủa hết hồn, còi hụ cảnh sát, hết hồn, nghe ai đó đập cửa, bấm chuông, hết hồn. Gieo nhiều ân oán quá, cho nên không yên.

Làm bậy đi, không pháp luật thì cũng bị kẻ thù, cũng bị cắn rút lương tâm, chưa kể chuyện sa đọa. Chưa kể chuyện báo ứng kiếp sau. Chưa. Chưa. Đẹp. Ba cái sa đọa, báo ứng đẹp. Chỉ nói trước mắt thôi. Làm bậy đi, cấm đầu sống bậy đi coi pháp luật có để yên không? Giang hồ kẻ thù có để yên không? Lương tâm mình có cắn rút, nó có để mình yên không?

Cho nên cứ luôn nhớ: Sống thiện thì ok, mà sống ác thì bất ổn, bất an, bất toàn, bất trắc, bất tường.

Đó là niềm tin thứ hai.

3. Tin mọi thứ VÔ THƯỜNG. Niềm tin này rất quan trọng.

Tôi phải thành thật chia buồn và xin lỗi. Tôi phải vừa xin lỗi, vừa chia buồn khi tôi nói câu này.

Đối với tôi, những ai đã 50. 50 có nghĩa là số 5 cộng số 0, cộng lại gọi là 50, hay là năm chục, nói là phải nói rõ vậy, rồi mà còn tiếp tục đầu tư sự nghiệp cho mình, nếu làm cái gì cho đời thì tôi không ý kiến. Sống cho đời cho chúng sinh tới hơi thở cuối cùng tôi gờ tay tán thán. Nhưng nếu đầu tư cái gì cho danh lợi, tình cảm, tiền bạc, sự nghiệp, bước qua 50 vẫn còn tiếp tục đầu tư thì đối với tôi người đó có vấn đề. Bởi vì, người Tàu có câu: 60 không trồng cây 70 không may áo.

60 không trồng cây nghĩa là sao? Câu này mình phải hiểu cho đúng không mình hiểu lầm là không có nên. 60 không trồng cây có nghĩa là tuổi 60 mà trồng cây thì ai ăn, ai thấy ai nhìn chứ mình không đủ tuổi mà ngắm cái cây mình trồng, trừ khi mình trồng cho người khác, như lúc này tôi mới

nói, sống thiện thì tôi không ý kiến, tôi quý tôi lạ, nhưng nếu anh đầu tư cái gì cho mình thì anh nhớ, Tàu nó có nói câu đó “60 không trồng cây, 70 không may áo là vậy đó”.

Thứ nhất, 60 không trồng cây là tuổi mình không đủ, mình trồng cho người khác thì được, chứ trồng cho mình thì không, không có đủ để nhìn cây ra hoa ra trái, nếu có thì cũng khó lắm, vì 60 trồng, cây trời ơi, cây cà cây ớt tôi không nói, khi người ta nói “trồng cây” thì cây phải hiểu cây lâu năm, lâu = trên 10 năm, 60 trồng mà trên 10 năm là 70. Mà các vị biết, 70 nhìn cuộc đời ngộ lắm. Cái thích cái ghét cái buồn cái vui nó đã khác người bình thường nhiều lắm. 70 á. 60 không trồng cây.

70 không may áo là sao?

70 không may áo = Còn gì nữa đâu? Mình mặc ai nhìn? May áo là mình tìm sự thoải mái, đúng không? Đẹp để chung tui chung diện, mặc cho mình cho người luôn nha. Có người cho mình phân phụ cho người, nhưng có người may áo chủ yếu cho người còn phần họ sao cũng được, người là cho người ta ngắm, 70 may chi nữa? Sống nay chết mai may làm gì?????

Cho nên, tôi thích câu đó “60 không trồng cây, 70 không may áo”. Câu đó nghe rất đơn giản mà nó sâu. Khi mình thường xuyên sống trong tâm niệm vậy an lạc ghê lắm. Cái tôi sợ nhất là khi tắt thở, xuôi tay mà lòng không yên, không cam tâm, không đành lòng.

Tôi sợ vụ đó lắm.

Cho nên, tôi nói 1000 lần: LIỆU MÀ BUÔNG BỚT NHỮNG CÁI MÌNH THÍCH. NẾU BIẾT MÌNH KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG ĐÓ NÊN HẠN CHẾ SỞ HỮU NHỮNG THỨ KHÓ BUÔNG.

Tôi nhớ tôi nói câu này cũng cỡ 1000 lần.

Tại vì mình không có khả năng buông thì bớt sở hữu cho đỡ khổ.

4/ Tin có người trên đời đã hiểu 3 điều vừa rồi. Cái hiểu đó đủ để họ không thương thích ghét sợ bất cứ gì nữa. Người đó gọi là Thánh, Phật.

Thì cái đó gọi là niềm tin. Niềm Tin là tin vậy đó.

Giờ các vị thấy sơ sơ rồi đó.

Một người chỉ riêng niềm tin gắn liền trí tuệ là họ yên cỡ nào. Yên lắm. Hồi này tôi có nói rồi. Tuy nói là tin nhưng là sự chấp nhận, một sự đồng thuận, một sự đồng tình với trí tuệ. Nhớ cái đso. Chỉ riêng niềm tin ngon lành là mình thấy mình có thể sống an lạc, chết thanh thản. Nếu có kiếp sau, người sống đúng với 3 nhận thức đó sẽ có kiếp sau không tệ.

Các vị có quyền không tin tôi nhưng các vị có đủ bình tĩnh xét điều tôi vừa nói chứ. Bản thân tôi các vị đừng có nhìn. Nghe kỹ coi tôi nói gì. Người có được 4 niềm tin tôi vừa nói thì sống ok lắm, sống nhẹ nhàng. Nếu phải chết, thanh thản lắm. Đương nhiên phải nhớ, thường xuyên ghi nhớ tâm niệm 3 vấn đề tôi vừa nói thì đừng chuyện mới yên.

Chứ đằng này bữa nay nghe giảng, vuron vai ‘rồi biết rồi, có vậy là tôi khỏe!’ Nhưng mà không, phải đưa nó vào đời sống.

Phật pháp là những viên thuốc chữa bệnh. Mình phải uống thuốc, phải kiêng ăn, vận động thể dục,... mình mới khỏe. Chứ Phật pháp không phải viên thuốc thần không cần ăn kiêng, không cần vận động, không thêm phơi nắng là Sai. Không được.

Phật pháp là một viên thuốc nhưng nó cần bao nhiêu điều kiện khác. Cũng vậy. Lời Phật mình nghe mình hiểu mình tin, nhưng đó là mới một phần thôi. Đó mới là viên thuốc thôi. Nhưng mà mình phải ăn kiêng, mình phải vận động, xê dịch, phơi nắng, sống chỗ có gió, thoáng khí, tránh chỗ ô nhiễm bụi bặm, khí độc,...tùm lum thì nó mới bớt chứ. Lời Phật đâu phải viên thuốc giộng vô họng là đủ; Hoặc là mình chỉ nghe có một thời giảng hết khổ thành Thánh là sai bét.

Người có niềm tin đó mình thấy chỉ riêng niềm tin là sống rất vững.

II. GIỚI

Chữ “Giới” đây là một đề tài đặc biệt. Tùy người. Người hạ căn, nói nôm na là người thiếu trí, ngu, chữ Giới họ hiểu ngộ lắm. Giới đây là 5 giới, 8 giới, 10 giới, sa di giới, tỳ kheo giới. Không phạm mấy cái bị cấm là ok. Hiểu như vậy thì không có trật nhưng nó chỉ có một phần nhỏ thôi. Hiểu vậy thì không trật nhưng nó chỉ trúng có một ít thôi. Đúng phải nói như vậy. Trật thì không trật nhưng trúng một ít thôi.

Vì sao? Tôi đã nói 1000 lần. Không phạm giới chưa chắc giữ giới. Bởi vì sao? Vì anh có cơ hội mà anh không phạm, không muốn phạm, không dám phạm cái đó mới gọi là giới.

Chứ còn anh cạo đầu, ở trong chùa, phòng ốc máy lạnh ngon lành, mỗi ngày có cơm bung nước rớt, có Phật tử vô quỳ lạy cúng dường cho ăn tận hống xong còn cúng bao thơ xong chui vô phòng đóng cửa lại anh chat. Thời Phật làm gì có phone mà cấm, thời Phật đâu cấm chat, thời Phật đâu cấm email, thời Phật đâu cấm phone,... Làm gì có mà cấm???? Ăn xong, chui vô phòng chat, gọi phone người này người kia rồi xét “Tôi đâu phạm giới đâu ta, tôi đâu có phạm đâu. 227 giới tôi đâu có phạm”. Không được. Ăn rồi xách đi vòng vòng thăm Phật tử rồi kiểm bao thơ, thí dụ vậy. Cái đó đâu có phạm đâu, nhưng mà cái đó không phải.

Giới ở đây = Luôn trong tình trạng cảnh giác với thân nghiệp, khẩu nghiệp bất thiện. Những sinh hoạt lớn bé bị tác động bởi tham, sân, si thì cái đó được gọi là giới theo nghĩa rộng, nghĩa sâu.

Còn mình nói tui 5 giới tui đâu có phạm? Chưa chắc.

tôi không phạm = tôi giữ giới > Chưa chắc.

Bao giờ anh gặp thử thách, gặp cám dỗ mà anh không phạm mới được gọi là giữ giới. Tôi xin chịu trách nhiệm định nghĩa này.

Virati cetana = cố ý kiêng tránh không vi phạm điều bậy phải kèm trí tuệ vì phải hiểu làm cái này gây 3 cái hại:

1- Gieo cái khổ cho mình, có thể có những giới nếu mình không tránh gieo hại cho mình đời này đời sau. Cái thứ nhất, hại mình.

2- Hại cho người, thí dụ mình sát sanh, trộm cắp, mấy cái giới đó mình không giữ là coi như mình hại người ta. Cái thứ hai, hại người.

3- Phát triển thêm tội lỗi, phiền não cho mình đời sau kiếp khác.

Nhớ nha. Nhớ như vậy.

1- Hại mình, ngay trước mắt.

2- Hại người, ngay trước mắt.

3- Trường dưỡng phiền não, trường dưỡng tội lỗi.

Hiểu như vậy không làm cái đó nữa.

Còn như hồi nãy tôi nói. Mình đâu có cày sâu quốc bản, tàn tảo bán buôn gì đâu?

Tôi đang ví dụ thôi nha. Tôi không có ý châm biếm, xúc phạm ai hết. Tôi chỉ ví dụ cho hiểu thôi.

Có nghĩa là, Mình cứ ở trong mái chùa yên ấm cơ hội nào mà phạm? Mình có cơ hội nào để mình sát sanh, trộm cắp. Đâu có cơ hội đó. Rồi xong.

Cái này mới khó nè.

Gặp cơ hội cám dỗ, hay bị đe dọa mà vẫn vững lòng kiên định không vi phạm giới luật nói riêng và điều xấu điều ác nói chung cái đó gọi là giới.

Một người không có khả năng kiêng tránh thì người này rất khó mà yên tâm bởi vì sao? Vì không biết sợ tội.

Giữ giới đây có nghĩa là kiêng tránh.

Lúc bình thường mình còn khỏe, trẻ, giàu, đẹp thì thấy không quan trọng, càng về già lớn tuổi hoặc khi về già, bệnh hoạn thì mới nhớ mình không có khả năng kiêng tránh điều xấu. Kiêng tránh điều xấu là sao ta? Ngoài những cái được cấm như sát sanh, trộm cắp, còn có những cái mình luôn luôn có khả năng a tâm phù, a dua, nói xấu người khác. Khả năng đó rất là bậy mà mình không ngờ. Mình không ngờ đó là bậy. Mình nghĩ “Tôi đâu có phạm giới gì đâu. Nói cho vui, thấy người ta nói tui cũng góp lời tui nói”. Không. Không có được.

Người sống có giới là kiêng tránh không LÀM cái gì có nguy cơ hại người; không NÓI gì có nguy cơ hại người, không nói gì sai sự thật, không nói gì gây chia rẽ, không nói gì làm người khác đau lòng, không nói cái gì mà nội dung không liên hệ tu tập; không để Ý trôi dạt trong những vọng niệm thương, thích, ghét, sợ. Ghét cái này, thích cái kia, thương người này, ghét người nọ, căm thù, bắt nạt, thương nhớ, tương tư, tơ tưởng, thì tất cả cái đó đều là phiền não hết. Nhớ không? Biết cái đó là bậy. Biết cái đó là bậy. Không tiếp tục Nói như vậy. Không tiếp tục Làm như vậy. Không tiếp tục Nghĩ như vậy thì nó được gọi là giới.

Người bình thường nhớ như vậy lỗ trọng bệnh cũng nhớ: Trong đời mình giả định mình có vi phạm nào đó về giới luật, bù lại mình nhớ mình có rất nhiều lần kiêng tránh rất nhiều điều bậy. Đó là điều an ủi cho người không trong sạch.

Tôi đã nói tận cùng như vậy.

Thí dụ, tôi nói tôi đi, tôi tướng tá ngon lành, cao mét tám, răng trắng, trán cao, mắt sáng, mũi thẳng ngon lành, phụ nữ vây quanh, thí dụ tôi bê bối phụ nữ nhưng ngược lại tôi kiêng tránh chuyện khác, tôi luôn luôn tránh nói cái gì cho người khác đau lòng, khi tôi phát hiện tôi đang ganh tỵ, tôi đang bần xỉn lập tức tôi dẹp nó qua bên, tôi biết tôi đang sống, đang tư duy bằng thành kiến, định kiến với ai đó, với sự vật sự việc đó, lập tức tôi bỏ, tôi không tiếp tục nữa. Luôn luôn kịp thời phát hiện, cảnh giác, phòng hộ với cái gì không nên, không cần, không đáng là giới.

Chí ít, mình có trực trặc cái này nhưng vớt vát lại cái khác thì cũng gọi là giới. Còn hơn người không động tay động chân tự cho mình trong sạch thì cái đó tôi can.

Chốt lại, GIỚI LÀ NGƯỜI CÓ THÓI QUEN KIÊNG TRÁNH CÀNG NHIỀU CÀNG TỐT THÓI XẤU ĐƯỢC GỌI LÀ GIỚI. Tôi chịu trách nhiệm định nghĩa này.

Tôi chịu trách nhiệm định nghĩa này.

Sīla = custom, habit = thói quen. Mà nhiều người không biết cứ cảm đầu thấy Sīla dịch là Giới, Giới chứ nói xin lỗi, họ không biết chữ Giới trong chữ Hán Việt là gì mới ghê chứ. Ác vậy đó. Chứ đừng nói chữ Sīla trong Pali. Nhớ cái đó.

>> Giới = Cố ý kiêng tránh. Chứ không phải không vi phạm một cách thụ động.

Thí dụ mình ngồi trong tiệm móng giữa giữa cho khách. Mình làm tiệm ăn cả ngày mình bung bê cho khách, cả ngày mình có làm khi gì đâu? Là giữ giới à?

Sai. Sai. No. No.

Giới đây là có ý kiêng tránh. Có rất nhiều lần, tôi chửi người ta mà tôi kiềm tôi không chửi, tôi đánh người ta mà tui kiềm tui không đánh. Lẽ ra tui góp phần nói xấu người ta nhưng mà tui không. Tui biết đó là bậy, tui không góp phần. Cái đó mới gọi là giới.

Lẽ ra tôi email, viết tin nhắn, gọi phone chửi, nhưng mà không, tôi kiềm tui không làm chuyện đó. Đó gọi là giới.

Người thường xuyên sống với khả năng kiềm chế, kiêng tránh như vậy là người sống có giới.

III. ĐA VĂN

Tôi xin nói thiệt với bà con, tôi là người Việt Nam, thì đương nhiên trong tinh thần Phật pháp, tất cả chúng sinh giống nhau, tôi không hề phân biệt người Do Thái, người Nhật, người Việt Nam. Bởi vì, kiếp này tôi mang máu me người Việt Nam trong người, nhưng kiếp vừa rồi tôi không biết tôi ở đâu tôi không biết. Kiếp kế tiếp tôi đi về đâu tôi không biết. Một là địa ngục, hai là cõi người, súc sanh, trâu bò rắn rít heo ngựa, tôi đâu có biết, hoặc cũng có thể tôi quay lại cõi người mà tui làm dân Trung Quốc, dân Nhật Bản, dân Tây Ban nha mà tôi đâu có biết.

Cho nên, phải nói, tôi không có phân biệt chủng tộc, ai tôi cũng giống nhau hết. Tất cả đều là chúng sinh đáng thương đáng quý. Nhưng có chuyện mà tôi phải nói thiệt.

Trong bụng tôi, tôi hơi tiếc và có tí buồn khi tôi thấy Phật tử Việt Nam không có thói quen nghiên cứu kinh điển, không có thích.

Có nghĩa là vào chùa thích lễ lạy cầu nguyện, bái sám, xin thăm, xóc thẻ chứ 99% Phật tử không có nhu cầu. Khi không có nhu cầu mình hiểu gì về đức Phật??? Mình hiểu được cái gì???

Một người nói rằng tu Phật tin Phật kể cả người xuất gia, gom chung cư sĩ, nếu nói mình thờ Phật tin Phật tu Phật mà mình không biết giáo lý thì mình tin cái gì???? 99%. Tôi biết tôi nói nhiều người họ nói khất khe. Đúng. 99%. Nãy tôi tính thêm phẩy nữa kìa, thôi nói 99% cho số nguyên, số chẵn.

Đi hỏi đi. Đi hỏi đi. Trong Phật tử Việt Nam, hỏi chữ Tứ Đế là gì? Cõi trả lời được không? Bát Chánh Đạo là gì coi trả lời được không? Không tin đi hỏi đi. Hỏi Sơ Thiên Nhị Thiên là cái gì? Nó nói nó chưa đắc nó không biết. “Ồi học gì cao siêu” Dốt nó hay nói vậy đó.

Chuyện trước mắt, “tu đâu cho bằng tu nhà, thờ cha kính mẹ hơn là đi tu”. Thí dụ như vậy. Cứ đừng chuyện là nó móc cái thẻ đó ra. Tôi làm tròn trách nhiệm với cha, với mẹ, với vợ với chồng, với con với cái, mỗi tháng vô chùa cũng nghe thời giảng, tôi cũng có cúng dường Tam Bảo, tôi cũng có đốt

nhang, cúng hoa, lâu lâu gởi tiền từ thiện. Vậy thôi đòi tôi làm gì nữa? Mệt. Đẹp. Nhưng các vị quên rằng, đừng nói Đạo. Ngoài đời cũng vậy.

Cứ biết thêm một cái là đời mình tốt hơn. Biết thêm một kiến thức lành mạnh một kiến thức hữu ích, biết thêm một cái là đời mình tốt hơn. Chắc chắn như vậy. Cứ thêm một kiến thức là đời mình tốt hơn.

Và, một điều nữa.

Nếu mình sợ sanh tử bắt buộc mình phải tìm con đường đi. Con đường từ đâu mà có? Là từ cái nghe, cái học và cái đọc. Đứng không? Ghi chép, lắng nghe, tham khảo bằng mắt nghe bằng tai. Chứ cái đầu bư mình biết gì mà tu?

Giờ chuyện đơn giản thôi, niệm Phật. Niệm Phật là sao, có biết không? No. No. 99% Phật tử Việt Nam không biết niệm Phật là cái gì! Cứ “Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật. Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.” “Nam mô A Di Đà Phật...” Cái đó đâu phải niệm Phật! Niệm như vậy không phải cách niệm mà đức Phật đề nghị. Niệm là mình phải hiểu cái mình niệm chứ.

Niệm = Suy Tư

Đề mục nào cũng tập trung tư tưởng, riêng cái Niệm Phật là phải suy tư. Phật là gì? Thế Tôn là gì? Chánh Đẳng Giác, A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề, Thiện Thế, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu là cái gì? Thế Nào là Điều Ngự Trượng Phu? Phải hiểu.

Cứ ngồi suy xét như vậy.

Thế Tôn được gọi là Thế Tôn là vì sao?

Chẳng hạn bài Namo chẳng hạn.

Namo tassa Bhagavato Arahato Sammāsambuddhassa

Mình cứ “Ngài là bậc Á-rá-hăng cao thượng được chứng quả Chánh Biến Tri...” No. No. Cái đó đọc kết, nhồng, sáo, cưỡng, yểng mới xài được.

Phải nhớ thế này. Niệm Phật là : Namo Tassa Bhagavato Arahato Sammāsambuddhassa.

Arahato là gì? Nói cho bình dân dễ hiểu.

Trong bài Namo có 3 từ quan trọng. Từ thứ nhất là Arahato. Nó là từ số 2 nhưng tôi cố ý kể đầu tiên.

Arahato = Người chấm dứt tất cả điều ác một cách triệt để rốt ráo sạch sẽ không dư sót.

Arahato = Dứt sạch các điều ác.

Bhagavato = Có Tất cả điều lành.

Sammāsambuddho = Tự mình hiểu biết trọn vẹn mọi sự.

Niệm Phật là niệm như vậy.

Chứ còn tôi lạy các vị đừng có mà “Á-rá-hăng cao thượng, được chứng quả Chánh Biến Tri,..”. Dài lăm mà đọc hoài cái đầu vẫn bư. Cứ nhớ nhiều đó.

Arahato = Dứt sạch tất cả điều ác.

Bhagavato = Có được tất cả điều lành.

Sammāsambuddho = Tự mình hiểu biết tất cả một cách trọn vẹn, rốt ráo, không gì Ngài không biết.

Niệm Phật phải niệm như vậy.

Mình không học, không nghe, không đọc, thì làm sao mà mình biết?

Cho nên, người xuất gia, hay cư sĩ có kiến thức tin Phật thì sống vững hơn. Dầu cho mai này mình có về Miền Điện gặp bao nhiêu Pháp sư, Tam Tăng, thì với nền tảng giáo lý, mình nghe sướng hơn người dốt. Tôi thề đọc như vậy. Tôi phải bảo đảm như vậy. Có kiến thức, mình gặp mấy bậc hiền trí mình nghe cũng sướng hơn, bởi mình nghe mình tiếp thu tốt hơn.

Và, nếu giả dụ, không gặp ai hết, một mình mình, mình có thể tự tham khảo, tự mình tư duy được, với nền tảng kiến thức.

Cho nên, làm một người ở đời, Đời hay là Đạo, kiến thức nhiều cho mình sự yên tâm, chứ không có hại. Cho nên, có thêm kiến thức, giúp cho mình được vững vàng yên tâm sống ở đời.

Các vị tưởng tượng, sống một mình mà biết tùm lum hết: Biết sửa điện, biết sửa nước, biết nấu ăn, biết đối phó những bất trắc trong đêm, trong ngày khi trời vắng, lúc trời mưa, lúc nào mình cũng có, đừng chuyện mình có khả năng xử lý giải quyết, thì nó yên tâm. Mà khả năng đó từ đâu ra ta? Kiến thức, kinh nghiệm, đúng chưa?

Đây cũng vậy, nói trong đường đạo. Học hành, xê dịch ở người có kiến thức giáo lý tốt hơn ở người coi như là không biết gì hết. Tu mà hoàn toàn do người ta, xin lỗi nha, xúi không à. Hên là nó dạy đúng mà không thì xúi đại.

Các vị nghĩ coi nguy hiểm không? Thân người khó được.

Tương sao vô chùa không chịu học giáo lý, đi làm Phật tử không chịu học giáo lý, toàn Tăng ni phán sao nghe vậy.

Mà tôi cũng nói huých toẹt luôn, điều này các vị biết chứ không phải không biết. Trình độ tăng ni không giống nhau. Tôi không nói ai dốt, chữ dốt là chữ rất là nặng, tôi không nói ai dốt, tôi chỉ nói là không giống thôi. Trình độ không giống nhau. Không phải ai cũng có gan nhận điều này tôi không biết.

Phúc thay cho kẻ nào gặp ông thầy ngoài khả năng dạy ông còn có tự trọng, dám chịu nhục, muối mặt xác nhận “Cái này tôi không biết, hoặc tôi quên chỗ này về đọc thêm chỗ này chỗ này.” Phúc thay cho kẻ nào gặp tăng ni như vậy.

Còn không họ chạy trốn vấn đề bằng cách bĩu môi "ôi, cái đó học làm gì, rắc rối, bậy giờ thầy dạy con nè, con cứ niệm Phật cho thầy, con cứ niệm hơi thở cho thầy, ba cái đó học nhiều nó bị sơ tri chương, học nhiều nó bị khùng, học nhiều nó bị rối, loạn tâm,..." làm cho thằng nhỏ tiếp tục dốt, là chết luôn.

Còn không, giải thích ba xí ba tú cho nó qua, còn không là lảng tránh vấn đề dốt nó qua chuyện khác. Cái đó là chết luôn.

Không gì bậy bạ cho bằng đến Tam Bảo mà mình không chịu học giáo lý, nô lệ cho một cá nhân tăng ni là rất là bậy. Nô lệ là sao? Cắm đầu cung đốn vật chất, thờ phụng, quỳ lạy, bái sám quanh năm, để rồi nó ho nó đánh rắm mình cũng cắm đầu mình nghe, không phản biện. Cái đó là bậy lắm, rất là nô lệ. Làm học trò là khác.

Học trò = Coi tăng ni đó là thầy, họ dạy cái gì hay thì chấp nhận. Còn không thì thôi. Cái đó là học trò.

Đó là quan hệ sư đồ, quan hệ thầy trò. Tốt. Quá tốt. Còn bậy nhất là ông thầy đánh rắm mà ghi âm về ngồi nghe, xuýt xoa thưởng thức thì bậy lắm. Muốn tránh cái này là phải có khả năng tham khảo, phải có khả năng đa văn thì tu mới yên. Yên tâm lắm. Kiến thức Phật pháp có vững yên tâm lắm.

Giống như ngoài đời, kiến thức bách khoa càng nhiều, đời sống nó thoải mái, ví dụ. Tôi ví dụ ngoài đời trước, nói đạo sau.

Ngoài đời, mình có khả năng lái xe, sửa điện, sửa ống nước, biết chút ít thuốc men, biết đi chợ,... nói chung kiến thức bách khoa càng rộng, sống yên tâm lắm. Còn thứ không biết gì là đụng đầu cũng teo. Sợ lắm. Sợ đủ thứ hết, vì dốt mà.

Trong ĐẠO y chang như vậy.

Khi mình có Phật pháp căn bản. Chữ “căn bản” tôi đã định nghĩa 3000 lần tôi không nhắc lại ở đây. Phật pháp căn bản là gì, học cái gì cái gì đó tôi đã nói rồi, nhiều lần lắm, khi mình có căn bản, rất là vững, không lệ thuộc thầy bà nào hết.

Tôi nhắc lại, cái này cẩn thận, cái này cẩn thận nha.

Ông thầy nào đi nữa, hễ còn phạm thì luôn luôn dạy cái ông muốn.

Thêm phần Học trò: Ông thầy dạy bao nhiêu, thường mình học cái mình muốn, thích hiểu vấn đề theo cách mình muốn.

Như vậy, ở đây rõ ràng mình thấy có tới mấy cái muốn gặp nhau.

Thứ nhất, là ông thầy nào cũng dạy cái mình muốn dạy.

Học trò thường muốn học cái mình muốn, và nó thích hiểu vấn đề theo cách nó muốn

=> 3 cái muốn này cộng lại tui nghe có mùi tanh tanh.

CHÂN LÝ KHÔNG GẮN LIỀN MẤY CÁI MUỐN. CHÂN LÝ NÓ TÀN NHÃN LẮM.

2+2=4, anh có thích nó cũng vậy, anh ghét nó cũng vậy. Còn đặng này anh đi tìm chân lý mà sơ sơ tôi tìm được 3 chữ muốn rồi: “Ông thầy dạy tôi điều ông thầy muốn dạy. Học trò muốn học điều mình muốn học; và cuối cùng mình hiểu theo cách mình muốn hiểu”. Rồi. Tiêu! Tiêu!

Để tránh cái này chỉ có bỏ công tham khảo nghiên cứu, hiểu học.

IV. TINH TẤN

Giỏi bao nhiêu, hiểu bao nhiêu mà không chịu ra sức tất cả bằng 0.

Tin tôi đi. Tin tôi đi.

Một người có niềm tin, một người có giới, một người có kiến thức, nhưng không có tinh tấn, không có khả năng tinh tấn, ăn rồi cứ nằm ngoài một chỗ, cứ lên võng đong đưa, đong đưa chờ giấc ngủ tới, các vị tướng tượng: Người đó làm được cái gì?

Bao nhiêu công trình kinh điển, bao nhiêu chùa chiền, tự viện, bao nhiêu sự nghiệp hoằng pháp của tăng ni Phật tử suốt 26 thế kỷ vừa qua không có chỗ cho anh làm biếng. Không hề có. Không hề có. Dầu một am lá bên triền núi, một thời kinh chỉ 1 giờ đồng hồ, hay một công trình đại tạng, hay đại tháp Shwe dagon,...tất cả những chuyện lớn bé đó đều là công trình, sản phẩm của những người siêng.

Người làm biếng rồi thì vô phương vô phương.

Người làm biếng thì đạo nghiệp, sự nghiệp = 0. Khi đạo nghiệp, sự nghiệp bằng 0 thì sao? Sống không yên, chết không yên. Như vậy có phải là sợ hãi không? Sợ hãi.

V. TRÍ TUỆ

Muốn có 4 điều trên (Tín, Giới, Đa Văn, Tinh Tấn) là anh phải có trí tuệ. Vì anh thiếu khả năng này, hũ chao của anh ít chao quá khó lắm. Hũ chao nó phải thiết nhiều chao. Chao là óc. Hũ chao mà ít quá, nó dễ bị lệch.

Lệch có 2 hướng. Đời sống chỉ có bị chi phối bởi cái gì? Bởi cái thích, cái ghét, chứ không có gì hết. Đừng phân tích chi dài dòng. Đời sống mình chỉ có thích, và ghét.

Thằng có trí biết cái gì cần - cái gì không cần, cái gì nên - cái gì không nên. Thằng thông minh không chạy theo thích ghét. Còn anh không có khả năng trí tuệ ảnh không quan tâm chuyện cần không cần, nên không nên, mà ảnh quan tâm thích, ghét thôi. Tôi thích cái đó thì tôi làm, tôi ghét cái gì đó tôi không làm, bất kể cái đó cần - không cần, nên - không nên.

Các vị thấy chưa?

Cho nên, chỉ riêng khả năng trí tuệ, mà nó thiếu là sống không yên.

Giờ chưa. Giờ các vị còn trẻ, mới hai mấy, ba mấy tuổi, trẻ, khỏe, giàu đẹp thì những lời giảng này của chúng tôi các vị xem như tiếng chim hót chuột kêu. Nhưng cứ tiếp tục sống 50, 60 tuổi đi, khi tuổi già, cái bệnh nó ập tới, quạnh quẽ, cô đơn, vợ chồng con cái từng bước lìa bỏ mình, chỉ còn một mình bên bức tường khuya soi bóng, lúc ngồi ngẫm lại: Hình như ngày xưa có người nói mình biết Phật pháp, biết tư duy, có trí tuệ thì mới yên.

Còn bây giờ cái gì cũng không. Cứ trông cậy đồng tiền, tuổi trẻ, tình yêu, trông cậy vào sức khỏe, trông cậy vào tuổi trẻ, mà mấy cái đó nhìn thì sướng nhưng xài không bền.

Đồng tiền có thể đội nón ra đi bất cứ lúc nào. Sức khỏe, khó lắm. Mấy người chơi vé số có câu: "Chưa tới 4 giờ chưa biết đứa nào hơn". Còn nói về sức khỏe "Chưa đi bác sĩ xét nghiệm chưa biết đứa nào hơn".

Đồng tiền mình tin nó không được. Kiếm thì khó mà có rồi khó tin, không biết nó bỏ mình đi lúc nào. Thứ hai, Sức khỏe cũng khó nói lắm. Đi vô phòng mạch trở ra mới biết.

Tình yêu, tôi nói câu phũ phàng.

Trên đời có 2 người tôi rất muốn đánh lể, mà tôi mới có dịp đánh lể có 1 người:

- Hạng 1: Có khả năng tự chủ trước tình cảm nam nữ, không để cuộc đời mình phung phí cho một cuộc tình, cuộc hôn nhân nào hết. Người đó là người tôi rất muốn đánh lể. Cực kỳ khả kính.

- Hạng 2: Dám lập gia đình. Không lể tui đề nó ra tui đánh lể nó nói tui khùng. Chứ tui phải nói tui gặp mấy người dám yêu, dám hẹn hò, dám cưới hỏi, dám dặt mộng trăm năm, sắc cảm hảo hợp rất là muốn đánh lể, đánh lể chỗ là: Quá can đảm.

Tình yêu là cái không tin được.

Mình muốn người của mình đừng ngoại tình, luôn luôn thủy chung với mình, nhưng hỏi mình nè, Khi có cơ hội ngoại tình mình nghĩ sao? Mình có can đảm lắc đầu không? Đối tượng ngon lành thơm phức, mình có can đảm không? Ông xã/ bà xã mình y chang vậy. Nha.

Nên nhớ, mình là đàn ông thì chung quanh có 1 tỷ thằng hơn mình về mọi mặt. Mình là đàn bà chung quanh mình có 1 tỷ đứa hơn mình. Thử hỏi, tin gì đó mà tin. Chẳng qua vì hoàn cảnh nào đó thôi, chứ còn đừng nói thủy chung, tôi nghĩ chỉ có người ngu xuẩn, gian dối, dốt. Không có tin.

Cho nên, tiền bạc, sức khỏe, tình yêu, và cuối cùng tuổi trẻ không tin được.

Chỉ có 5 pháp vừa giảng là chỗ nương cuối cùng, ngon lành, vững chắc nhất. Còn tất cả các kiến thức tui là bác sĩ, tiên sĩ, con khi gì đó..., kiến thức, danh vọng, quyền lực, tiền bạc, tiếng tăm, tình yêu, sức khỏe, tuổi trẻ, nhan sắc, tất cả ĐỜM.

Mà không phải tui bắt chước người ta tui nói, hoặc trong kinh nói vậy. No. Đó là sự thật. Tui đã năm mấy rồi tui biết. Dóc.

Sức khỏe nó muốn đi dễ lắm, đó là sức khỏe, nhan sắc, tiền bạc 3 cái đó là 3 cái mình cầm đầu mình mê, mình thờ, tin không được.

Tại sao tôi nhấn mạnh điểm này? Bởi vì, nội dung bài kinh nói rằng:

Phải có 5 pháp này sống mới yên, sống không sợ hãi. Còn thiếu 5 cái này, thì 3 cái nhan sắc, sức khỏe, tiền bạc, tình yêu, quyền lực, đẹp đẹp đẹp đẹp!

Chúc các vị một ngày vui./.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SƯ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.

WWW.TOAIKHANH.COM